

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

E47

Kc1 - d1.

Tyvärr drog jag litet för snabbt förra gången (skulle flyttat kungen först). Jag slarvar jämt med att inte förutsäga dina drag. Om du får räkning ifrån Telia, så medföljer en liten Bilaga i A5-format.

Idag har det varit så vackert väder, att man inte vetat vart man skulle göra av sig (mitt vitiligo har också betydelse).

Inför skönheten och det briljanta i natur och kultur känns det ofta, som om jag behövde ett sinne eller en dimension ytterligare. Det är som om jag inte riktigt kan "greppa" upplevelsen. Det är väl därför, man gärna vill dela en upplevelse med någon och på så sätt får ett "sinne", en "dimension" till: "Visst är det vackert, härligt, ljuvligt, fantastiskt, etc.?" Man vill styrka upplevelsen med att någon annan bekräftar den. Den blir då mera "verklig" och lättare att "greppa".

Det där med bekräftelse tycks vara viktigt. Om människan sägs det, att hon "vill bli älskad, i brist därpå omtyckt - - - i brist därpå hatad"; kort sagt - hon vill bli bekräftad.

För många människor, särskilt de med svag/vacklande självkänsla, tycks därför deklARATIONEN, telefonkatalogen, gravstenen, m m spela en stor roll. "Kändisar" mår nog därför bättre än folk i allmänhet.

Att t o m herostratisk ryktbarhet kan eftersträvas är nog ingen tillfällighet. Bovarna på löpsedlarna känner nog i många fall stor tillfredsställelse med denna bekräftelse, som rent av kan förväxlas med berömmelse. Man är "någon".

Förr talade man om ärelystnad: det kunde(kan) gälla titlar, gradbeteckningar, ordnar och medaljer, etc. Numera heter det oftare, att man vill lämna "avtryck" efter sig. Det är väl bl a därför människor förökar sig.

Nå, det är väl så "livet" ter sig för en gemen samhällsvarelse. Men

visst såg man gärna alternativ till "de blivit m ä n i staten, de forna pojkarne. Och kivas nu om maten, och slåss om titlarne . . ." Det är väl sådant som avses med "Utopia"?
Ebbe

A0401

Tb3 x b5

Det du skriver om naturupplevelse, skönhet, osv är tänkvärt och mycket bra uttryckt.

Jag har haft samma känslor själv - mest när jag var yngre - man sitter ensam vid en sjökant och naturen är bedövande, så bedövande att den blir en belastning, en tomhet och längtan efter någon älskad att dela allt med.

Och strävan efter bekräftelsen är lika uppenbar i alla situationer. Jag håller med om allt du skriver i ämnet och tycker åter att du sammanfattat utmärkt.

För mig ligger detta fenomen i mina kunders uppskattning - tidigare var det antagligen skolans och elevernas respekt som var viktigt. När det kommer perioder numera då ingen ringer blir mitt humör oftast sämre - ingen behöver mig längre.

Just att vara behövd tror jag är väsentligt för många människor. Och om man inte klarar denna typ av bekräftelse - som måste anses positiv - ja då blir det väl fruktan som styr. Bovar, nazister, de ONDA.

Hur är det med männen i Staten, politikerna? Det fordras nog mer krydda till bekräftelsen - MAKTbegär.

Just nu känner jag mig behövd - min hemsida måste uppgraderas och det skall sändas mail till alla kunder och vädret - hur underbart det än skulle vara - har ingen plats i mitt huvud. /alf

E48

Ta7 x h7.

Att vara bekräftad och behövd - se där kom vi tydligen in på något väldigt väsentligt. Illustrerande exempel kan mångfaldigas! Med denna insikt tycks man kunna dyrka upp hela samhällslivet och bli varse bristerna.

Nu är emellertid människan en så komplex varelse, att det knappast gives några patentröslningar. Så ex-vis tycks vi ha behov av såväl gemenskap som ensamhet. Men proportionerna verkar vara snedvridna i dagens samhälle.

Överhuvudtaget är vi mycket för "både-och" lösningar. "Varken-eller" hade måhända varit lättare - men tråkigare? Nu upplever jag inte detta som precis min huvudvärk.

Du - nu gitter jag inte tänka mer om slika ting idag. Nu ska vi äta middag. Det ska bli kyckling med vin. Det livar sinnet litet.

Ebbe

A0402

Tb5 - d5!!!

Personligen kan jag inte tänka alls än men det håller på att bli bättre.

I går fick jag av olika anledningar fel blandning av mediciner och blev helt utslagen. Jag minns inte så mycket av det hela men Birgit har berättat en del underliga saker. Även idag har allt gått i ultrarapid. Jag var tvungen att skriva mail till över 100 kunder och samtidigt gradera upp hemsidan. Och ideligen kom jag på mig med att stava alldeles uppåt väggarna. Det tog dubbelt så lång tid att bli färdig - först nu vid 2200 kan jag andas ut. Men allt klarnar och nu skall det bli gott med ÖL.

/alf

E49

Kd1 - e2.

Det är väl det jag alltid har sagt: mediciner är ingen hälsokost! Vad var det för mixture du fick i dig? Hur allvarligt var det? Du får ta det litet försiktigt den närmaste tiden! Jag tyar inte med att bära f n.

Jag har blivit utvald till förmånsprenumerant på "Gör Så Här". Det är väl inte värt att jag accepterar erbjudandet?

Ebbe

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

A0403

Kd8 - e8

Jag gör några drag medan jag väntar på att tömma nederlagets bittra kalk i botten.

Om medicin vill jag inte berätta. Det skulle bli alldeles för många onödiga ord. Det var inget allvarligt - du behöver inte bära än. Förmånsprenumerant? Varför inte? Eller kan jag anmäla att Ebbe Dagerbo flyttat till Osby. Det skulle väl ställa till det i deras dator. Även i dag känner jag mig konstig. Det är väl inte dina kolsyreububblor som har smittat av sig?

/alf

E50

Th7 - g7.

Nej, jag bryr mig inte om "Gör Så Här" för tillfället.

Jag har varit hos läkare. Hon tittade mig i näsan och öronen, konstaterade svullnad och skrev ut Rinexin och näsdroppar. Det är en månad sen nu och jag är inte ett dugg bättre. Jag känner mig fortfarande lika "kymig". Det är mycket underligt. Såg just ett reportage om biologisk krigsföring (Vetenskapens värld). Jag är nog ett offer för denna!

Ebbe

A0404

Jag ger upp. Jag har gjort alldeles för många tabbar. När jag nu skulle flytta stod min häst på a3 fast den enligt protokollet står på a2.

I övrigt är jag långt nere i min svarta brunn och väntar på att orka kravla mig upp. Du behöver inte kommentera detta - dra någon trevlig historia eller minne från Hörby eller något annat burleskt du varit med om. Jag flyttar e2 - e4.

/alf

E1

Jaja, det var ju min tur att vinna. e7 - e5.

Vad har du nere i brunnen att göra? Skämt åsido: Jag förstår dig bara alltför väl. Jag är likadan själv.

Har vi talat om endorfiner? Enligt Snille och Smak: "ämnen med morfinliknande verkan som tillverkas av kroppen". Endorfiner frigöres i kroppen, när man motionerar och när man skrattar. Men hur kommer man igång? Jag har funderat på att försöka skaffa mig en skrattskiva. Många har intygat hur väl det fungerar. Senast hörde jag Kim Anderzon berätta: "Varje morgon skrattar jag minst fem minuter, innan jag kliver ur sängen. Sedan mår jag mycket bättre och", etc. Vad tror du om saken?

Ebbe

A0405

Lf1 - c4

Skrattet har stor betydelse i många sammanhang. Jag minns en amerikan som botade sig själv från cancer genom att hyra alla roliga disneyfilmer han kunde komma över, alla komedier osv, och tillbringade sin dag vid TVn - skrattande och gladlynt.

När han blivit av med sin cancer skrev han en bok om hur man skulle göra. Så visst är det troligt att man kan producera endorfiner. Men fungerar det på alla?

När jag ser sådant som jag förr skrattade åt på TV, sitter jag nu bara och tycker det verkar dumt och plumpt.

Ta Lorry t ex. Jag orkar inte med det mer än fem minuter. Kanske för att jag tycker att homosexualitet, sex, svordomar, kiss & bajs m m är ganska äckligt i humorsammanhang - åtminstone när det inte framställs med någon fitness eller intelligens. Vilken skillnad mot Seinfeld! Nåja - tycke och smak kan man diskutera utan att ens. Och man tycker inte likadant alltid - det beror på det egna humöret.

Nej vad fan skall man i brunnen att göra? Jag har just kommit över kanten.

/alf

E2

Lf8 - c5.

Du minns möjligen inte vad den där amerikanen heter, eller boken? Endorfiner är intressanta. "Ett gott skratt förlänger livet", ett ordspråk som tydligen står sig.

Du efterlyste något ur min burleska fatatur. Vad sägs om denna etnologiska historia från annodazumal:

- Mor, haur e kammen, mor?

- Paug, den e på sin plats: den ligger på smörfadet! (fan vet om det inte är lyteskomik)

Ebbe

A0406

Dd1 - g4

Bara för att leva farligt men roligt - åtminstone på schackbrädet.

Etnologi är roligt. Det är mycket länge sedan jag hörde detta ord "haur" för "var"!

Min farmor använde det - å andra sidan var hennes dialekt mycket märklig. Hon kom från Köinge, hade varit i Amerikat flera år och bl a gift sig med min farfar, som hade pippi på kvarnar och hade åkt till Amerikat enbart för att tjäna så mycket pengar att han kunde köpa en kvarn i Sverige.

När de kom tillbaka gifte de sig en gång till för farmor var inte riktigt säker på att en vigsel i Amerikat gällde i Sverige.

Det var ungefär som med körkort. Hon var en krutgumma som hade bestämt sig för att leva tills hon blev hundra. Några dagar efter detta magiska datum gav hon upp andan.

Min farfar dog samma år som jag föddes - ändå tycker jag att jag minns honom. Jag måste blanda ihop saga, fotografier, berättelser med en mystisk verklighet.

Tyvärr så kommer jag inte ihåg något mer om den skrattande cancermannen. Jag tror att det var på 70-talet och att det skrevs ganska mycket om honom i tidningarna - eller också var det bilder i TV som

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

har fått mig att minnas honom. Jag har ju alltid varit intresserad av udda fenomen. Kanske kan man söka på nätet?

/alf

E3

Dd8 - f6.

Vilket spännande liv dina farföräldrar verkar ha haft! Det är inte utan att man själv känner sig litet vesen vid jämförelse.

På det hela taget var det nog bättre förr - åtminstone roligare. Jag tror det. Framför allt kunde man då fortfarande tro på framtiden. Världen syntes fortfarande "gripbar", tillvaron fattbar och framtiden formbar.

Det hurtiga talet om tillväxt och utveckling fyller inte mig med glädje och framtidstro - snarare med fasa. De 4-filiga motorvägarna har blivit 8-filiga, etc etc - ja du vet hela det köret. Det är tendenser som leder rakt åt helvete! Ja, är vi inte där redan? Sen Ford m fl "satt hjul på" även Asien och Afrika är det nog definitivt kört. Vad kan stoppa "utvecklingen" annat än katastrofer?

Det här blev visst i tristaste laget. Nu ska jag skratta mig glad och frisk!

Ebbe

A0407

Sg1 - h3

Jo - det blev lite trist. Antag att du och jag hade blivit födda hundra år tidigare. Då är jag säker på att du hade ondgjort dig över den tekniska utvecklingen med tåg som rusar fram med fördärvande hastighet, telegrafan som gör att man drar ledningar överallt, etc etc. Och jag hade anammat allt nytt och tyckt att det var bra.

Varje tids åsikter har sin spridning i varje tids individer - oavsett tidsperiod. Ungdomen har alltid varit fördärvad och oförskämd - utan hyfs och sans. Teknik och uppfinningar har alltid varit av ondo eller av godo - beroende på vem som iakttagit. So what?

Jag hade tänkt berätta om den

vansinniga hunden Bonzo, men det är sent och jag är ganska omtöcknad. I stället för öl dricker jag hembryggt vin utspätt med vatten och känner mig därmed ganska fransk.

Fast man kan ju börja lite försiktigt: Barnen ville absolut ha ett husdjur. Vi hade provat med sköldpadda och diskuterat hamster. Jag minns inte så mycket av sköldpaddan mer än att den var ganska tråkig, lystrade inte till sitt namn - Skalman - och höll sig mest för sig själv. Jag minns inte heller hur det gick för den - troligen dog den som alla andra. Jo - den skulle ha sallad, tror jag.

Alltså skulle det bli hund. Vi diskuterade raser och fattad till slut ett demokratiskt beslut helt enligt min vilja - en BOXER. Någonstans hade jag läst att den var en bra barnhund, lugn, lätt att uppfostra, m m, m m. På en annons åkte vi till en bondgård och hittade en kull livliga valpar, varav vi valde den som verkade livligast. I bilen hem döpte vi den till BONZO.

Hade man kunnat se in i framtiden skulle man ha stannat bilen och satt ut hundkräket i skogen eller dränkt det lite diskret.

Fortsättning följer.. /alf

E4

h7 - h6.

Att säga att det var bättre förr är nog inte så lyckat. Det kan missförstås och vilseleda. Sanningen är tvivelsutan den, att det aldrig har varit bra! Riktigare vore att säga, att framtiden tedde sig bättre förr.

Tänk vad jorden ändå är liten! Bara 4 000 mil runt ekvatorn (vår lilla bil har snart snurrat sex varv). Radien är endast 638 mil. Jordskorpan är jämförelsevis inte tjockare än skalet på ett äpple. Så visst kan man tala om begränsade resurser!

Du gör jämförelser med forna tider. Men Alf, problemen har ackumulerats och mångfaldigats! Ditt resonemang är inte seriöst - som jag (och många med mig) ser det.

Ebbe

A0408

Sb1 c3

"Det har aldrig varit bra"

"Framtiden tedde sig bättre förr"

"--problemen har ackumulerats och mångfaldigats"

Om ingenting någonsin varit bra - hur kan man då tala om bättre? För vem är framtiden viktigast? Som jag ser det måste det vara för ungdomen - eller?

Låt oss göra ett litet tankeexperiment. Vi utgår från dina satser och frågar hela Sveriges befolkning:

1. Anser du att framtiden tedde sig bättre förr? Om JA - vid vilken tidpunkt under de senaste 2000 åren skulle du själv vilja vara född?

Många gånger har jag frågat dig om detta och aldrig fått något svar. Men det går kanske inte att svara? Finns det någon som skulle vilja riskera att dö i lungshot, att få sina tänder utdragna utan bedövning?

Jag fattar nog ingenting av ditt resonemang - lika lite som du fattar vad jag menar när jag påstår att varje tid har sina optimister och pessimister.

Jag begriper t ex inte alls vad jordskorpans tjocklek har med resurser att göra. Om vi skall tala om sådant är det väl SOLEN vi skall diskutera. Solen kommer ju att slockna efter ett antal år - huvaligen! Och hur är det med devisen: Energin är oförstörbar?

Ett litet exempel: För ett antal år sedan var det populärt i TV och media att göra riktiga domedagsreportage på skogsdöden. Det var visst aluminium som orsakade alltsammans då.

Man talade med dov, mörk musik i bakgrunden om hur alla skogar inom en snar framtid skulle vissna ner och dö - kalt, ödsligt o ack o ack.. Och ändå är tillväxten i dag större än någonsin förr, skogen mår bättre än förr. Men det skriver ingen om.

Visst är försurningen ett problem - så länge vi har s k miljövännen som

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

envisas med att vi skall hämta energi ur förbränning. Energi från olja och gas var katastrofdömt för 15-20 år sedan. I dag är reservlagren större än någonsin och prognoserna för hur länge denna energi skall räcka till har utökats hela tiden - trots ökande energiåtgång.

Jag blir lite trött av detta katastroftänkande. Det är ju så att även om det kommer att bli massor av problem - olyckor, krig, svält, miljökatastrofer m m - så gör varken optimister eller pessimister ett jota till utvecklingen.

Den sköter sig själv - allt som kan uppfinnas kommer att uppfinnas. Allt kan missbrukas. All kunskap kommer att sökas - oavsett vart den leder. Och mänskligheten har bara att anpassa sig och att försöka göra det bästa av varje situation.

BONZO får stå över till en annan gång.

/alf

E5

c7 - c6.

Det är ganska fantastiskt, att vi lyckats hamna i så olika uppfattningar om "Tillståndet i världen". FN ger varje år ut en bok med denna titel. Det är ingen roande läsning. Jag tycker nog, att den stöder min skeptiska hållning. Är du verkligen optimist vad gäller framtiden? Det är inte fel: jag önskar verkligen, att jag vore det! Även jag är trött på ämnet: vi lämnar det t v!

Nu är jag spänd på att höra mera om Bonzo!

Ebbe

A0409

d2 - d3

Bonzo - Kapitel 2.

Att ha hund innebär som regel en del kära uppoffringar. Att ha Bonzo var som att släppa in en orkan i hemmet - en orkan som förändrade allt och alla.

Han dreglade. Han kunde inte röra sig som ett normalt djur - istället sprang han, inomhus, vältande stolar, leksaker, mindre barn m m.

Han växte snabbt och blev mer och mer lik ett monster (tyckte jag - barnen hade en annan uppfattning). Det tog sin tid att få honom rumsren - en gång sprang han in i vardagsrummet med den nylagda, gröna heltäckningsmattan, som han antagligen tyckte såg ut som gräs - och pinkade.

Han lyfte inte på ena benet som man gör när man är hund, utan ställde sig bredbent och lät sitt vatten. Han hade vid detta tillfälle en blåsa, värdig en japansk sumobrottare.

Han var fruktansvärt stark. I början använde vi normala hundhalsband och dito koppel. Men vi lärde oss snart - strypkoppel och kedja - det var doningar som passade Bonzo.

Vi försökte lära honom sådana enkla saker som

Sitt! Sitt vackert! Bonzo- SITT! (Satans Djä...!)

Det var lönlöst. Han hade tydligen en hjärna avsedd för en liten bananfluga.

Men han gillade att leka. En lek var att springa in under ett soffbord och sedan skjuta rygg så att allt på bordet ramlade i golvet.

En annan var att RYMMA. Smita ut i ett obehagat ögonblick - springa runt i grannarnas trädgårdar och låtsas gräva upp ben, eller att leta reda på Blomstrands tofflor, som ibland stod på deras trappa. Han älskade sådana tofflor. Det tog honom ungefär 30 sekunder att förvandla en toffel till en slankig, slemmig trasa utan någon som helst passform.

Pia och Jonas försökte i bland GÅ UT MED HUNDEN, som det så vackert heter. I stället var det Bonzo som dreglande och fåsande drog iväg med två barn, som inte orkade hålla emot utan släpades utefter gatan tills de släppte taget.

Han var verkligen stark. JAG måste alltså motionera kräket. Det skulle ske per cykel så att han verkligen skulle få springa sig trött. Detta hände på hösten och innan gatan utanför vårt hus asfalterats. Och det skulle ske på kvällen så att inte alla skulle se vad som hände.

Första gången.... Koppel på - och kedja. Kedjan i vänster hand, med höger leder jag ut cykeln. Bonzo har redan börjat springa - sand och grus sprätter upp. Barnen och Birgit är applåderande åskådare. Det är mörkt och jag sparkar till generatören för att få ljus.

Nu gäller det att komma upp på cykeln medan hunden sprätter grus. Jag ställer mig grensle över bågen, lutar den i 45 graders vinkel för att motverka den på stället springande hunden - höger fot i gatan, vänster på pedalen.

NU... Bonzo kommer upp ur kratern han grävt och drar iväg. Tungan hänger som en slips på honom och nu går det undan! Trampa? Icke. Strålkastaren lyser upp gatan - hastigheten börjar bli farlig. Och i nerförsbacken mot Maribergsgatan EXPLODERAR lampan....!

Aldrig har en cykelgenerator lämnat en sådan spänning! (När jag gjorde om försöket senare använde jag mopedlampor - de lyste som de strålkastare man använde under kriget för att hitta flygplan) Fortsättning följer..missa inte nästa avsnitt!

/alf

E6

b7 - b5.

Du är definitivt roligare än FN. Jag skrattade så tårarna rann. Och endorfinerna kryllade. Där la du säkert ytterligare ett år till min livslängd! I likhet med din katt-historia: det här kåseriet kan du sälja till vilken tidning som helst!

Men det måste ha varit en prövning att ha Bonzo i huset. Hur blev du av med monstret?

Ebbe

A0410

Lc4 x b5

Verkligt roligt att du uppskattar Bonzo, the DOGMONSTER!

Forts.. kap 2.

Våra relationer till grannarna i husen runtomkring hade hunnit bli en smula ansträngda och frostiga vid det här laget. Som kompensation började flera av dem att titta ut när

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

min kvällskamp med Bonzo skulle gå av stapeln.

Det verkade som om man slog vad - skulle Bonzo hinna välla mig innan jag kom upp på cykeln eller skulle jag segra?

Vår motionsrunda hade vissa förutsättningar: så rak som möjligt. Gärna ut på landet.

Vidtag katastrofförberedelser !

En sådan var att ha kedjan fastsatt i cykeln - om han lyckades välla av mig och sprang till skogs skulle hojen fastna i något skogligt och därmed stoppa galningen Bonzo. (Det hände faktiskt en gång då en hare sprang över vägen några tiotal meter framför oss.)

Det var fler än grannarna som observerade våra övningar. I Smålandstidningen undrade en insändarskrivande Nils Jansson varför han ibland blev omkörd av en däre på cykel med bländande strålkastare då han i sakta mak körde sin gamla bil på Ydrevägen.

“Först såg jag ett ensamt ljus i backspegeln. Det närmade sig snabbt - farten måste ha varit mer än åttio! Och swish - så blev jag omkörd! Av en cyklist! Och han trampade inte ens!

Det märkliga var att han satt och pekade rakt ut med vänsterarmen mot något som jag inte kunde se - framåtlutad som om han drogs av en osynlig hand. Och det är inte första gången....”

Nils Jansson blev senare påhoppad av andra skribenter som ifrågasatte om man verkligen skulle köra bil i berusat tillstånd. Det blev en hejdundrande kalabalik på insändarsidan...

En rubriksättare trodde att man hemligen testade en ny nästan ljudlös mopedmotor i det småländska höstmörkret: **Mystisk Tvåhjuling Ny Uppfinning?**

Jag vill minnas att jag höll på med detta nästan en månad. Vem som inte orakade längre har jag glömt - det mesta förtränger man för att kunna överleva.

Bonzo var ingen elak varelse. Han

var glad och korkad, vänlig och urbota dum. Vad gör man med en sån?

Främmande barn gick omvägar i fruktan för att bli utsatt för hans vänlighet, som alltid gick ut på att välla vederbörande på rygg och sedan glatt visa sin uppskattning genom att slicka, slicka och SLICKA barnet över hela ansiktet. Vi hade handdukar hängande i hallen för att snabbt ... ja, du förstår.

Andra hundar gillade han inte - inte heller kattor.

Vid ett tillfälle smet han från Jonas, som inte orkade hålla sig kvar i kedjan, släpande på marken i bästa vilda västernstil.

Bonzo har fått syn på en annan hund, som skall ha stryk och inleder ett praktfullt slagsmål. Jonas upp och springer efter för att hjältemodigt skilja stridskämparna åt. Och naturligtvis blir han biten så blodet rinner - ingen vet av vem. Svärmor kommer springande och med gemensamma krafter får de slut på striden. Hem och ringer till skolan efter mig - Jonas måste upp på lasarettet! Han måste få stelkrampsspruta!

Det hände flera gånger - detta att jag måste hem och rädda någon eller något.

På kvällen hade vi ett allvarligt samtal med barnen, som inte ville veta av att vi gjorde oss av med Bonzo.

Bonzo ansåg själv att han skött sig utomordentligt - framhöll på sitt idiotiska sätt att han endast förebyggt den andra hundens kommande lömska anfall på Jonas.

Fortsättning följer.... missa inte monsternhundens vidare bravader!

/alf

E7

Lc5 - b4.

Skrattfesten fortsätter. Inger deltar också. Jag ville inte undanhålla henne denna eruption av endorfiner. Vi väntar ivrigt på nästa avsnitt! Ebbe

A0411

Lb5 - a4

Tänk att du alltid måste göra så där elaka drag! Nog kunde du ha tagit löparen som en snäll ponke!

Bonzo - den japanska sumoblåsan - kap. 3

Under denna period var barnen 4 och åtta år tror jag. Svärmor bodde på Kullstadgatan i en tvårummare. Dagarna tillbringade hon i vårt hus, hon handlade, städade, lagade mat, såg efter barnen och svor tyst över hunden.

När hennes man levde hade hon haft huset fullt av hundar, jakthundar och pekingsrar - du vet dessa missbildade varelser vars anfädrar tävlat i vem som kunde springa fortast rakt in i en bergvägg.

Hon var alltså van men sade ofta saker som - En sådan varelse trodde jag inte fanns!

Eller -Han kommer att bli min död! - varierat med -Vi kommer alla att dö i förtid!

Det var tradition att Birgit och hennes mamma turades om att laga söndagsmiddag, vilket innebar att även Bonzo skulle få besöka hennes hem.

Just denna vintersöndag var det vi som medelst pulka och hund skulle ta oss till Kullstadgatan. Jag hade fäst ett långt rep från pulkan direkt till Bonzos strypkoppel och dessutom kopplat honom med den vanliga kedjan - här skulle han äntligen få göra nytta som slädhund. Till allas förvåning gick det riktigt bra. Han slet och drog och barnen hade roligt - deras sammalagda tyngd och min motsträvighet kompenserade hans flåsande styrka, speciellt där snön tog slut.

Vi åt middag med korta avbrott för att hålla Bonzo lugn - han verkade dock ganska trött.

Så skulle vi hem. Allt gick bra de första tjugometrarna - sen var det som om blixten slog ner. Ett plötsligt ryck! - KEDJAN glider ur min oförberedda hand - Bonzo sätter högsta fart med pulka och barn

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

slängande efter sig!

Upp över plogvallen springer han, barnen studsar ur ekipaget som mörsarraketer då pulkan tar ett jättehopp över vallen - och det märkliga ekipaget försvinner upp mot Breviksvägen. Jag efter - springer allt vad jag kan, men tyst och sammanbiten. Av erfarenhet vet jag att all talad kommunikation med Bonzo var meningslös.

På andra sidan Breviksvägen står Ellen Gynnerstedt, pensionerad lärarinna, skarp i ansiktet som en schweitzerkniv - och väntar på bussen - iklädd bl a hatt och paraply.

Bonzo tänker välla henne på sitt vanliga vänliga sätt och betyga henne sin SLICK-kärlek!

Ellen blir rädd och hytter med paraplyet. Bonzo springer runt henne med rep, kedja och röd pulka medan hon slår vilt ikring sig med ett alltmer krokande paraply.

När jag hunnit fram har de båda hamnat i en fast häuva och hon ryter: -ÄR det DIN Sat.. HUND?!?!?? (Hon svor faktiskt även om hon senare förnekade detta med tanke på sina komisar i frikyrkan.) Ögonblicket var som så många gånger förr - pinsamt. Jag lyckades till slut veckla ut de båda under mångahanda ursäkter.

Senare - när Ellen vikarierade på skolan och vi träffades på lärarrummet brukade hon berätta för alla som ville höra på om hur hon blivit överfallen av ett fruktansvärt hundmonster....

“ägt av en närvarande person. Jag nästan dog av hjärtslag.....”

Hon tittade menande på mig - det hela blev med tiden en rolig grej som vi båda fann humoristisk.

Ytterligare ett kapitel kan skrivas om BONZO - frid över hans minne.

/alf

E8

Sg8 - e7.

Jag blev litet orolig, när Bonzo sprang ut på gatan. Men det redde ju upp sig. Han måste ha varit väldigt stark. När, vilka år hade ni honom?

Nästa avsnitt emotses med spänning! Hur ska det sluta?

Ebbe

A0412

f2 - f4

BONZO - den småländska hundskräcken. Sista kapitlet.

Det bör ha varit i nådens år 1968 på våren - det är då allt hände och troligen solfläckarna hade sin största utbredning någonsin.

Vi hade träffat Bonzo hösten innan och när nu äntligen våren stod för dörren kände vi en ytterst svag optimism inför ett fortsatt liv med honom.

Svärmor kände sig ibland stark och frisk trots hunden. Vid sådana tillfällen hände det att hon tog honom med sig när hon skulle gå ner och handla i Reinhagens. Tillsammans med Pia kunde hon hjälpligt klara att springande följa Bonzo ner till affären utan att låta sig dras ner i gruset.

Syster Svenholtz var en resolut och stark kvinna, som härdats under många års starpatser som maka till en skollärare på landet - en lärare vars stora nöje var jakt och hundar. Denna vårdag känner hon sig extra stark och redo att tampas med vem som helst - Bonzo får följa med.

Nere vid affären binder hon fast honom i det stora cykelstället av massivt järn - jag tror att det fick plats 8 -10 velocipeder, även om det var tomt för tillfället.

Hon och Pia går in i affären och Bonzo sätter sig ner och låter tungan hänga ner på asfalten medan han spanar efter allt som rör sig. Solen lyser och det är lagom varmt denna, ännu stilla och lugna vårdag.

Det som sedan händer hörde vi av en granne som var på väg in i affären, men hejdade sig....

- Jag hörde ett hundskall och ett skrapande ljud liksom. På andra sidan Kullstadgatan satt en katt och kråmade sig och jag tänkte - jaha - det är en hundracka som har fått syn på katten. Men det där skrapandet...?

Jag går ut en bit så jag kan se runt hörnet och kan ni tänka er - det är BONZO, Sofieholmsgatans skräck som drar hela cykelstället efter sig - rakt mot katten!!

Över gatan springer han - och fort går det, cykelstället slänger och dänger efter honom, och jag tänker.... Men när han kommer till trottoaren på andra sidan - då var det väl fanken om han inte får stopp!

Denna granne hade ingen klar bild av BONZO, monsterhunden. När cykelstället fastnade i trottoaren och nästan spärrade av gatan - DÅ GICK KEDJAN AV med en smäll!!! och Bonzo kunde fortsätta att jaga en numera livrädd katt, som repade sig högt uppe i ett träd....

Detta var liksom DROPPEN. Varför vet jag inte - en sprängd kedja och ett cykelställ som vägspärr var inte så mycket värre än alla andra timade händelser. (Några hjälpsamma herrar hämtade järnstället under livligt diskuterande huruvida kedjan varit skadad eller hunden varit i förbund med DJÄVULEN)

I alla fall kom vi överens med barnen om att lämna tillbaka Bonzo till sin mamma på landet - vi hade ju redan i hemlighet vidtalat gårdsägaren, som hade full förståelse för våra problem. Så skedde och det dröjde väl inte mer än en vecka så fick vi telefonbud:

-Bonzo är död. Han var med ute på åkrarna, och just den här åkern gränsar till en liten väg. Bonzo hoppar rakt upp på vägen framför en bil, blir påkörd och så illa skadad att vi måste avliva honom. Jag tänkte att ni ville veta....

/alf

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

E9

d7 - d5.

Jag tror att Bonzo i sin himmel gillade din roliga berättelse om hans liv och leverne. Det gjorde Inger och jag också: det var strålande berättat! Men slutet var förstås ledsamt.

Ebbe

PS Jag har förmodligen vätska i öronsnäckan (det ekar). Svenssis' Marianne Olsson hade samma symptom för några månader sedan. Hennes läkare rekommenderade vattendrivande medel. Jag kåkar nu "Uvalette". Få se om det hjälper.

DS

A0414

Dg4 - g5

Mer än så här blir det inte i kväll - jag är rätt så trött och vesen, precis som du känner dig.

/alf

E10

Ursäkta! Jag hade "savet" mitt mejl till dig och tydligen glömt att sända det.

Ditt drag förstår jag ej: du måste väl mena Dg3?! I så fall blir mitt drag: e5 x f4. (Ställer du dig på g5 slår jag ju med h6!)

Jag känner mig också ovanligt vesen i dag. Måkan gillar dock ej, att jag gör något väsen av det.

Ebbe

A0415

Sh3 x f4

Typisk felskrivning av mig. I schackboken har jag prydligt? skrivit för hand Dg4 - g3 men i maillet...

Det låter onekligen troligt - antagligen känner man sig konstig om det blir något med öron/balanssinne. Nu har det rasat över mig med arbete igen. Ingen fritid, ingen tid att läsa böcker. En fabrik i Laholm vill ha automatritning av uterum, och jag kan inte låta bli att fundera...

/alf

E11

d5 - d4.

Vad är det för problem med mer eller mindre fyrkantiga uterum? Men det måste vara roligt för dig att få sådana utmaningar, som du tydligen kan hantera.

Sura Gubben i dag: "Bredband, är det något att hetsa upp sig för? På min tid var det strumpeband!"

Ebbe

A0416

a2 - a3

Jag borde inte spela schack - inte på det här sättet i alla fall. Inte stod din svarta löpare på b4! Nej på d4! Jag skriver i boken b4 och sätter den på d4. Mitt hufvud borde uppdateras. Vad hjälper det att jag nu har två spel - det ena får jag inte röra förrän jag sänder ett drag - när jag inte kan läsa rätt på B och D?

I dag har jag provat min nya scanner. Med den kan jag scanna texten i ett urklipp från en tidning och få det omgjort till en textfil - inte bara en massa små punkter. Så nu kan jag lätt? göra om en intressant text från SvD till något som jag kan skicka som mail.

Jag letade efter en liten ledare om tillståndet i världen men hittade den inte förstås. Har du märkt att allt man tar sig för går åt helvete? Det är som om det för det mesta stod en liten djävel bakom mig och ordnade allt till det sämsta. SATAN!!!

F ö måste jag fundera på uterum....

/alf

E12

d4 x c3.

"allt man tar sig för går åt helvete". Nu förstår jag inte riktigt: det mesta här i livet har väl gått dig väl i händer?

Du efterlyste burleska historier. Jag har hittat en till, men den är kanske väl grov. Nåväl, den utspelas på den skånska landsbygden för inte så länge sedan (och den skall vara sann!). Jag vet inte hur det är numera. Men förr gjorde brödbilar

turer på landsbygden och besökte gårdar enligt ett veckoschema.

Nå, den sedvanliga dagen kom en brödutkörare till en gård, där ingen tycktes vara hemma: ingen kom och öppnade vid hans knackning. Han förstod emellertid, att bondmoran inte kunde vara långt borta. Så han ställde sig på gårdsplanen och ropade: "Det är brödbilen! Ska det vara några bröd i dag?"

Då hörde han ifrån utedasset: "Jaa, två fina och så (stänk och stön) ett gr o o o o vt" (lättnad). Den var kanske i grövsta laget?

Ebbe

A0417

Jag har två pest/kolera-val och drar för både dig och mig - lysande utsikter för dig - lysande spel.

VIT

SVART

a3 x b4

c3 x b2

Lc1 x b2

Df6 x b2

0 - 0

Eller du har kanske bättre drag? Eller skall jag ge upp med en gång? Jo, din historia från skånska landsbygden var GROOOV men trots detta fick jag ett gott skratt.

Jag kom att tänka på min barndom och de råa, grovkorniga vitsar jag hörde när jag hängde med snickare som byggde sommarstugor i backarna runt Bondemölla. Vissa minns jag fortfarande ordagrant, trots att jag var för liten för att begripa vad dom egentligen menade. Märkligt.

I dag har jag svurit över det satans Windows - har försökt installera Internet och modem på en ny dator. Jag blir så trött på denna idiotintelligens som skall hjälpa till och lägga sig i överallt. Enda sättet att klara saken är att göra allt för hand och det tar tid.

Med Allt som går åt helvete menar jag mest ett åldersfenomen kanske. Jag tappar saker, kan inte göra saker lika snabbt som förr, alla smådetaljer djävlav osv. Men annars

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

har jag väl hunnit med en hel del på mina snart 68 år. Jag tror jag skall skriva mina memoarer. Var det inte någon som sa att varje människa borde skriva åtminstone EN bok - sina memoarer? /alf

E15

Jag instämmer i dragföljden. Nu: Db2 - d4! Schack!

Jo, ålderstecknen blir allt fler och allt gravare. Men betänk att vi nästan kunde vara farföräldrar till de 35-åringar, vilka inom ex-vis idrottsvärlden benämns som gubbar, gamlingar och old boys! Fossil på dej!

Ebbe

A0418

Kg1 - h1

Jag svär över den satans Bill Gates och hans förbannade Windows. Måtte han stekas i helvetet! Som du förstår håller jag på med den nya datorn.

/alf

E16

g7 - g6.

Om man lägger ner miljoner dollars på att utveckla ett system - hur kan det då bli så fel och dåligt? Kan du inte maila till Bill Gates och fråga honom?

Ebbe

A0419

b4 - b5

Aldrig mer skall jag byta dator - ja kanske om jag inte skulle ha något att göra. Nu har jag hållit på i 3 timmar och gett upp försöken att använda den version av Outlook Express jag vill ha. Tänker köra Netscape istället. Inte för att Outlook är bättre - jag vill bara bestämma själv.

Bill Gates är en typisk prästvigd medeltidsvarelse som vill hålla församlingen ovetande och predikar på hemgjort latin. Må han brinna i helvetet!

Börja nu på dina memoarer! Jag vill läsa!

/alf

E17

Lc8 - b7.

Dina datorbyten med komplikationer är rena grekiskan för mig.

Jag känner inte för att skriva memoarer. Men jag läser gärna dina! Ebbe

A0420

Sf4 - e2

I morgon kommer Pia, Kjelle och barnbarnen Frida och Tora. Och så är man vårtrött efter städning, datorstrul m m. Jag funderar på en ny standardfras gällande Bill Gates - i stil med "F ö anser jag att Kartago bör förstöras." Var det Cato eller..? Har du något förslag?

F ö anser jag att BG bör brännas i olja.

'F ö anser jag att Bill Gates bör kedjas vid en dator med Windows98.

F ö anser jag att

/alf

E18

Dd4 - d8.

Stämmer: Cato d.ä.

http://www.zdnet.com/anchordesk/story/story_4710.html

Det är fler som har åsikter om Outlook.

Ebbe

A0421

Hej och glad långfredag (om man nu får säga så)!

Dg3 - e5

Tack för länken! Skönt att man inte är ensam. Nu har barnbarn anlant....

/alf

E19

Th8 - h7.

Glad långfredag? Det påminner om humor, folkhumor. I Älmhult hade jag en tid en medarbetare, som hette Henrik. Med sitt långa hår kunde han likna Thorvaldsens Jesus. Han kallades "Hänge".

Även vi har fått besök idag: Ingegerd Stenport, en av Ingers studentkamrater från Göteborg. I morgon ska det bli konstrunda på Österlen. Ebbe

A0422

La4 - b3 Pia letade fram några foton, där bl a monsterhunden SITTER. Bifogar en sådan. Som synes måste Jonas hålla i Bonzo för att han inte skall äta upp kameran. Allt är en enda röra....

/alf

Bonzo med Jonas & Pia

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

E20

Sb8 - d7.

Kul foto! Är förhindrad att skriva mera idag.

Ebbe

A0423

De5 - f4

är väl ungefär vad jag kan åstadkomma sedan jag tagit mig fram till datorn genom högar av barbiedockor, legobitar, träjärnvägar m m som av oförklarlig anledning täcker alla golv i huset.....

/alf

E21

f7 - f6.

Barnbarnens leksaker över hela golvet. Det är väl att vara "mitt upp i livet"? Du är säkert avundsvärd i mångas ögon.

Memoarer. Jag minns barndomens berusande aha-upplevelser: när man lärde sig att gå, cykla, simma, åka skidor och skridskor; när man lärde sig läsa, skriva och räkna, m m. Sedan dess har det knappast hänt någonting jämförbart.

Ebbe

A0424

Se2 - d4

Nu driver du med mig Ebbe! Vaddå berusandse upplevelser? Jag har inte det blekaste minne av att jag lärde mig cykla, simma (kan inte mer än två meter - klädsim i bassängen på I6 höll på att sluta med 1 st död värnpliktig) eller annat. Inte en endaste AHA-upplevelse.

Är vi så satans olika? Däremot massor med minnen från olika situationer. Visst har du fått barn, varit utsatt för fara, upplevt något pinsamt, roligt, burleskt, blivit rädd med mera? Du har mycket att lägga i memoarkorgen om du bara letar.

/alf

E22

g6 - g5.

Det åskar. Jag måste stänga av genast.

Ebbe

A20000425

Df4 - d6

Detta skriver jag (lite försiktigt) från den nya datorn och i Netscape Messenger. Har ingen större aning om vad jag egentligen håller på med.

/alf

E23

Jo, mejlet kom fram. Men det såg litet smått och osäkert ut.

Jag flyttar hästen: Se7 - c8. Det är nåt otroligt som jag kan klanta till det för mig!

Nej, jag driver inte med dig betr barndomens aha-upplevelser. Möjligen överdriver. Men inte mycket. Jo visst, har jag många andra minnen (hm). Men som du vet: "Diskretion - en hederssak". De tråkiga händelserna är för tråkiga att erinra sig och berätta om.

Ebbe

A0426

Dd6 - e6!!!

Klantar? Du jagar mig med dina satans hästar så jag inte vet vart jag skall ta vägen - och att ligga under med en hel häst är inte roligt....

Kanske jag börjar skriva något memoarliknande när det känns så. Bonzo, Sofieholmsgatan skräck, har blivit en populär historia bland grannar och bekanta. Roligt tycker jag. I dag har jag haft besök av Stefan, chef på Halle-fabriken i Laholm. Kanske blir det en massa jobb åt dom - han verkade nöjd med vad han såg. Hoppas att det här mejlet ser bättre ut.

/alf

E24

Dd8 - e7.

Jo, nu var din mail-stil mycket pregnant och tydlig. Fortsätt med den!

Nu väntar jag på dina memoarer! Ebbe

A0427

b5 x c6

Av min födelse minns jag ingenting. Livets början och slut ligger helt utanför detta som kallas minne. Men från tiden däremellan framstår det som är längst bort klarast - ett märkligt fenomen. Hur mycket minns man egentligen? Jag försöker gå tillbaka och sortera och finner att det mesta är fragmentariska bilder, en del tydliga, av rum, korta händelser - andra är suddiga och bestämda. Och tiden är oklar. Vilket rum, vilken händelse kom före en annan?

Farfar hette Johan Jonasson. Han var tydligen snickare ursprungligen, åkte över till USA för att tjäna tillräckligt med pengar för att kunna lyckas i Sverige. Även farmor var i Amerika och de gifte sig därborta - fast när de kom hem gifte de sig igen för att vara riktigt säkra. Jag tror att farmor var från Köinge, jag har ett svagt minne av att vi hälsade på några släktingar där på en bondgård med tegelhus och stentrappa. Det var ytterst långtråkigt och jag satt på stentrappan och visste inte vad jag skulle göra.

Farmor hette Elsa. Hon fick två barn, Edla och Giffert Ferdinand Clarence Johansson. Har man varit i Amerikat gäller det att visa vad som är fint. Far gillade aldrig sina namn utan skrev alltid G. Johansson med en mycket snirklad, bakåtlutad stil. Edla minns jag inte alls. Hon gifte sig med en Eriksson, födde en flicka som var predestinerad till att heta Elsa och dog därefter - jag vet inte av vad. Eriksson gifte snabbt om sig och Elsa fick en väldig mängd halvsyskon. Kusunbalansen är sned - på fars sida har jag bara kusin Elsa, på min mors är de så många att jag inte kan räkna dem alla..

Min mor sa alltid att hon härstammade från rövorna på

Internet mail Ebbe - Alf 2000-04

hallandsåsen, och det kan nog vara riktigt. Hennes släkt hade ett drag av vildhet över sig. Särskilt minns jag morfar, som var en bister herre med mustasch - han sa aldrig så mycket utan var mera en handlingens man. Mor berättade att när det blev för bråkigt bland de elva syskonen och mormor tjatade om hjälp, så rusade morfar in i folkmängden och klådde upp dom han fick tag i.

Både morfar och farfar var kvarnägare - morfar med vädermölla på slätten kring Skottorp och farfar med vattenkvarn mitt i Skåne.

Farfar var tydligen en framåt herre - hans resa till USA hade ett enda mål: Tjäna tillräckligt med pengar för att kunna åka till Sverige igen och köpa en vattenkvarn. I USA jobbade han som en slav medan farmor levde glada dagar i Omaha (hon talade jämt om hur man gjorde i Omaha).

Han köpte många fina verktyg innan han for hem och började leta efter sin drömkvarn. Det blev Bondemölla ungefär mitt i Skåne, på sydvästsluttningen av Linderödsåsen, mellan Höör och Hörby.

Bodemölla ligger vid en å som rinner upp norr om Södra Rörum och slingrar sig ner till Ringsjön. Kvarnarna låg tätt på den tiden; ovanför fanns Bjeveröd och nedanför Ludvigsborg. Sen var ån nere på plattlandet och hade ingen kraft kvar.

Bodemölla var idealiskt ur Johan Jonassons synpunkt, här fanns FALLHÖJDEN, hela tolv meter skulle man kunna utnyttja om man byggde om lite. Husen var under all kritik, små och fallfärdiga och farmor var inte förtjust. Far gjorde en akvarell (som jag har kvar) och den visar ett rött hus ingrävt i fallhöjden. På ena gaveln finns en lucka - enda ingången till vinden på huset.

Så lite man vet när man börjar tänka efter! Hur såg det ut innan jag kom till världen? Bara några slitna fotografier finns kvar och mor och far är borta så jag kan inte fråga.

Farfar dog 1932 - samma år som jag föddes. Han dog av TBC som de flesta på den tiden.

Jag har ett mycket intensivt minne från mina första år - jag kunde gå så jag måste ha varit mer än ett år gammal. Men först måste jag berätta hur det gick till då bönderna kom med sin säd och hur kvarnen var byggd.

/alf

A0428

Hallå Ebbe! Har du glömt att sända?
Är du sjuk? Undrar

/alf